

Kruidt, og siger til det: Knald Du nu kun den af; gjør med den, som Du vil, der sker ingen Skade; trykker Du den af, saa kommer der et Knald, det er det Hele, og trykker Du den ikke af, sker der heller ikke noget. I begge Tilfælde er den hellige Grab — om jeg saa maa sige, thi jeg veed ikke, om det er en passende Sammenligning overfor en Institution som Gendarmerne — vel bevaret; der er ingen Fare. Jeg ser ikke rettere, end at det, hvor bekvemt det end kunde være for dem, der ønske at bevare Gendarmereinstitutionen urørt, i Virkeligheden vil være en fuldstændig Ophævelse af den frie Forhandling her paa Rigsdagen, dersom Folkethinget ydede sin Medvirksomhed til en saadan Forhandlingsmaade. En Forhandling, som kun kan føre til et Resultat, naar den fører til det Resultat, som Regjeringen og det andet Thing vil, men som slet ingen Virkning og Følge faar, naar man ikke kommer overens med Regjeringen, er i Virkeligheden en ufri Forhandling. Det er en ren Skinförhandling, der aldeles ingen virkelig Betydning har. Her staar Folkethinget altsaa i det Tilfælde, at det enten maa negte at forhandle dette Lovforslag, forinden Sagen er lagt fuldstændig aaben og uden Forbehold i Folkethingets Haand gennem en Anerkjendelse fra Regjeringens Side af, at Folkethingets Bøtum er afgjørende med Hensyn til selve denne Gendarmereinstitution, som Regjeringen har holdt oppe i en Række af Aar mod Folkethingets Bøtum, eller ogsaa er Folkethinget ude af Stand til at forhandle, thi ved at behandle Love paa den Maade, som her er foreslaaet, vilde vi jo i Virkeligheden selv godkjende, at vi i Realiteten kun havde en raadgivende Stemme. Det vilde jo desuden være en Anerkjendelse af den Maade, hvorpaa Regjeringen har holdt Gendarmereinstitutionen oppe gennem en Række af Aar. Den Maade skal jeg ikke her nærmere komme ind paa, den er saa tidt omtalt her i Thinget, at jeg ikke behøver at komme tilbage dertil. Jeg nævner udtrykkelig Regjeringen, thi jeg tror at kunne sige, at Ansvaret for, at Gendarmereinstitutionen endnu usvækket holdes i Kraft af Administrationen, uden Hensyn til Folkethingets Bøtum, udelukkende maa lægges Regjeringen til Last, at Ansvaret herfor udelukkende paahviler Regjeringen. Det er en Udtalelse af Landsthingets Formand for et Par Aar siden, der berettiger mig til at udtale dette. Naar det af selve Landsthingets Formand som saadan er erklæret, at Henlæggelsen eller Opbevarelsen i et Udvalg er slet i Overensstemmelse med Regjeringen eller efter dens Ønske, saa

er det en saa høitidelig Erklæring, at den ikke kan omtvistes. Og i Aar har den høite Regjering jo stillet sig saaledes, at den klart og tydelig har vist, at den ønskede for sit Vedkommende at gjøre, hvad den kunde, for at Gendarmereiloven ikke skulde komme til Folkethinget. Den har ikke blot forelagt den i Landsthinget, skjøndt der var al mulig Grund til nu omstider at komme til Folkethinget med den, da Landsthinget to Gange havde afgivet sin Betænkning over Sagen, men den har endog saa forelagt den saa sent i Landsthinget, at den halve Del af Samlingen var gaaet, saa at der var al Rimelighed for, at Loven ikke i Aar kunde blive behandlet færdig. Det er en Fremgangsmaade, som jeg ogsaa tidligere gjentagne Gange har havt Leilighed til at fremhæve er fuldstændig i Strid med Grundlovens Bestemmelser om foreløbige Love. En foreløbig Lov er efter vor Opfattelse ifølge Grundloven en Lov, som Regjeringen under visse Omstændigheder er berettiget, undertiden forpligtet til at udstede, men altid under Forudsætning af at der præsumeres Lovgivningsmagtens fulde, hele Lovgivningsmagtens Samtykke og efterfølgende Sanktion. Selv om man nu vilde bestride dette, som jeg veed, det er bestridt fra den anden Side, vil man i alt Fald være nødt til at indrømme, at det har været Grundlovens bestemte Mening, at Udstedelse af foreløbige Love aldrig skulde eller maatte bruges for derigjennem at præjudicere eller hindre Tilveiebringelsen af en almindelig ordinær Lov. Men det er netop det, der her skete. Den Maade, hvorpaa den foreløbige Lov her er behandlet, og som er særlig belyst ved dens Indhold, det, at den først kommer til os nu og i den Skikkelse, den er kommen i, og under disse Omstændigheder, hvor vor Afstemning og vore Beslutninger blive virningsløse, hvis de ikke falde sammen med Regjeringens, den Maade, siger jeg, viser tydelig, at Regjeringen her har benyttet § 25 for at sikke sig et Resultat paa Lovgivningsomraadet, som den ikke kunde naae ved den ordinære Lovgivningsmagt, og som den nu mener at have forberedt ved at præjudicere Sagen gennem Administrationen og ved hele den Behandling, den foreløbige Lov har faaet i det andet Thing. Regjeringen mener, at det Tidspunkt nu er kommet, da Folkethinget er tilstrækkelig præpareret til, at Regjeringen kan vente sig Sagen ordnet paa Grundlag af dens egne administrative Behandling. Meningen med, at en foreløbig Lov strax skal forelægges for den følgende Rigsdag, er jo netop det Modsatte af, hvad Regjeringen ved denne Lovs Behandling gennem en Aar-